

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΗΤΡΙΑΣ

Πριν καταλήξω στα λόγια που διαβάζεις, είχα δοκιμάσει δύο προλόγους που και οι δύο ευτυχώς και εγκαίρως βρήκαν το δρόμο για το καλάθι των αχρήστων.

Ο πρώτος ήταν καθαρά φιλολογικός και έπαιζε με τις λέξεις, αντλώντας δύναμη -λες και τη χρειαζόταν από αυτό το παιχνίδι. Φορούσε τα καλά του, ήταν νοικοκύρης, αγωνιούσε για την καθαρότητα του λόγου και την τάξη, θαρρείς και θα δεχόταν επίσκεψη απ' το συμπεθεριό ή θα τον σταματούσε στο δρόμο η τροχαία της σύνταξης και της γραμματικής για να ελέγξει δίπλωμα και άδεια κυκλοφορίας.

Ο δεύτερος ήταν δασκαλίστικος και στηριζόταν στα γνωστά κατεστημένα δοκάρια: τι μας δίδαξε αυτή η συγγραφική εμπειρία, πόσο μας συγκίνησε η συνεργασία, πόσο χαρήκαμε που καταθέσαμε σ' αυτό το βιβλίο την ψυχή μας, και διάφορα ανάλογα πασιγνώστα στους όπου γης «καλούς» δασκάλους στερεότυπα, αυτάρεσκα και ματαιόδοξα.

Και κάποια όμορφη στιγμή, όπως συμβαίνει αναπάντεχα με τις μαγικές ώρες που αποκτά ανάσα και φως η ψυχή μας, ήρθαν και με βρήκαν άλλες λέξεις και στρώθηκαν στο χαρτί μόνες τους, έτοιμες απλά, γιατί αγαπούσαν την αλήθεια και φουρκίζονταν, όταν αυτή, αντί να λάμπει με τρόπο φυσικό, πάει να γίνει τεχνηέντως όμορφη.

Να τες αυτές οι λέξεις!

Οι μαθητές μου (το «μου» ως γενική της αγκαλιάς, όχι ως γενική κτητική) έγραφαν αυτό το βιβλίο με τη δική μου συνδρομή - όσο, όπου και όταν τη χρειάζονταν.

Επειδή απ' όλες τις σημασίες του «γράφω» κράτησαν μια από αυτές της αρχαίας ελληνικής, με άλλα λόγια της γλώσσας μας, που σημαίνει «ζωγραφίζω». Ζωγραφική όμως δεν γίνεται μόνο με χρώματα και πινελιές αλλά και με νότες και με δάκρυα και με χαμόγελα και με αγγίγματα και με φιλιά και με ανάσες και με λέξεις. Γι' αυτό διάλεξαν να ζωγραφίσουν με λέξεις ένα σχολείο, που είναι πολλά σχολεία, που θα μπορούσε να είναι όλα τα σχολεία της Ελλάδας. Γιατί η Ελλάδα έχει σχολεία που δεν εκφράζουν τησχόλη, την αδράνεια αλλά την α-σχολία, τη σπουδή, την αγωνία και τον αγώνα, κι ας είναι για πολλούς «αγάπης αγώνας άγονος», που θα 'λεγε και ο Σαίξπηρ.

Τελικά έδωσαν και σ' εμένα να καταλάβω ότι όλοι μας, μικροί, μεγάλοι, μαθητές, δάσκαλοι, όταν ζωγραφίζουμε, γινόμαστε πιο ήρεμοι και πιο καλοί και, κυρίως, πιο χαρούμενοι, αφού η χαρά έχει και ηρεμία και καλοσύνη.

Περιττό να πω πως απ' τα πολυτιμότερα που είχα, έχω και θα έχω στη ζωή μου είναι οι αγκαλιές των νέων ανθρώπων που διαρκώς με διδάσκουν και σ' αυτές αφιερώνω -αν το δικαιούμαι- αυτό το βιβλίο.

Βίκυ Τριανταφυλλιά
φιλολόγος